

בומקוס קוות', תלמיד הפרוייקט

(תחילה הסיפור כפי שבומקוס כתב אותו באנגלית, ואז התרגום שלנו לעברית)

It all started the day we landed in Juba airport. It was a lot different than I pictured in my mind. Getting used to the new environment was a major problem not only to me but to the family at large, from the scorching heat of the sun to the rational electricity it felt like a nightmare I wanted to wake from. The first weeks I remember vividly we used to ask my mom all the time that when would we leave and go back to Arad to which she would reply "hopefully soon". I couldn't fit in to my new surrounding because of a language barrier, I could speak mainly Hebrew, a bit of Arabic and my mother tongue. And for many days I wondered if I'll ever see my friends back in Israel again.

Fast forward to a year later to 2013 after all the hustle and bustle we slightly started to get familiar with our environment, and with a blink of an eye things took turn for the worst. I still remember that day clearly like it was yesterday, it started off as regular night. We had supper and went to sleep, not so long after that when started gunshots and screams of people. Me and my siblings rushed to hide under the bed terrified and shaking in fear. Mom ran to our room quickly to check on us. Although she kept reassuring us that it was a simple matter, I could see the fear in her eyes and stayed up all night praying. For the next few days matters only worst, the gunfire, explosions, screams and the crying left all of us traumatized as witnessing things no child should ever go through. We would run to safety at the UN base in Juba where we would have to leave a few days later for safety and go to a refugee camp north of Kenya known as Kakuma.

Upon arriving in Kakuma, things didn't start of well for my family. My little passed away in the first two months of arriving in the camp due to illness. Those were the hardest moments of my life.

Life at the camp was just starting from scratch again, we lost the little we had during the civil war. There were no good schools, poor health care facilities, the camp was way worse than Juba was, and we would just manage with whatever little food provided by the UNHCR. We were only living with our mother at the time, and her left alone to cater for us with no support. It was really hard on her. I remember nights when should be up crying at night and praying for things to fine again one day. But her hope for a better fueled me to push and put that extra effort in my books and through all that we have been through, I can bring the change to my family.

I completed my primary school with a good pass mark, although it wasn't the very top in my school, I'm proud to say I was among the ten highest scoring in our school. I lost hope for high school because we couldn't afford the school fees. That's when God shined some light on us, and I got a scholarship for high school from COME TRUE PROJECT. Thanks to this scholarship, they paid for the school fees and catered for my every need for my whole high school to which I'm forever grateful. And studying in Uganda helped me a lot, I got reunited with some of my old friends back when we were kids and it also shapes my perspective of life.

I completed my high school last year and I'm now enrolled in university under the BECOME UNIVERSITY SCHOLARSHIP PROJECT. I'm pursuing a career in Public Health now, and I'm very happy I got this opportunity from this wonderful organization. One day I hope to also give back to the community the same way I got this opportunity.

להלן התרגום לעברית של סיפורו של בומקוס:

הכל התחיל ביום שנחתנו בשדה התעופה בג'ובה. זה היה שונה לחלוטין ממה שדמיינתי. ההסתגלות לסביבה החדשה היתה בעיה קשה לא רק עבורי, אלא עבור כל משפחתי – החל מהחום הלוהט של השמש ועד להקצבת החשמל – הכל הרגיש כמו סיוט שרציתי להתעורר ממנו. בשבועות הראשונים אני זוכר בבירור איך היינו שואלים א אמא שלי שוב ושוב מתי נחזור לערד, והיא היתה אומרת "אני מקווה שבקרוב". לא הצלחתי להשתלב בסביבתי החדשה בגלל מחסום השפה. דיברתי בעיקר עברית, מעט ערבית ואת שפת אמי. ובמשך זמן רב תהיתי אם אי פעם אראה שוב את החברים שלי בישראל.

נריץ קדימה שנה לאחר מכן, ב-2013 – לאחר הקשיים הראשוניים התחלנו בהדרגה להכיר את סביבתנו, וממש בהנד עפעף הדברים הפכו גרועים יותר. אני עדיין זוכרת את היום הזה כאילו היה אתמול – זה התחיל כמו לילה רגיל. אכלנו ארוחת ערב והלכנו לישון. זמן קצר לאחר מכן החלו יריות וצרחות של אנשים. האחים שלי ואני מיהרנו להתחבא מתחת למיטה, כשאנו רועדים מפחד. אמא נכנסה בריצה לחדר שלנו לבדוק שאנחנו בסדר. למרות שהיא חזרה והבטיחה לנו שזה שום דבר, יכולתי לראות את הפחד בעיניה, ונשארתי ער כל הלילה, מתפלל. במהלך הימים הקרובים הלך המצב והחמיר. רעשי הירי, הפיצוצים, הצרחות והבכי השאירו את כולנו בטראומה, לאחר שחוינו דברים שאף ילד לא צריך לחוות. ברחנו למחנה האו"ם בג'ובה כדי לזכות במקום בטוח יותר, ומשם לאחר ימים ספורים נשלחנו למחנה פליטים בצפון קניה בשם קאקומה.

הגענו לקאקומה לא היתה בסימן התחלה טובה עבור משפחתי. אחי הקטן נפטר ממחלה תוך חודשיים מהגענו למחנה. אלה היו הרגעים הקשים ביותר בחיי.

לחיות במחנה פירושו היה להתחיל הכל מאפס, איבדנו כל המעט שהיה לנו במהלך מלחמת האזרחים. לא היו במחנה בתי ספר טובים, שירותי הבריאות היו גרועים, המחנה היה גרוע בהרבה מאשר ג'ובה, ונאלצנו להסתפק באוכל המועט שקיבלנו מסוכנות האו"ם לפליטים. באותו זמן היינו במחנה רק עם אמא שלנו, והיא היתה צריכה לדאוג בעצמה לכל מחסורנו ללא כל עזרה. היה לה קשה כל כך. אני זוכר שהייתי נשאר ער בלילות, בוכה ומתפלל שהדברים יסתדרו אי פעם. אבל התקווה לטוב של אמי, עודדה אותי להשקיע מאמץ בלימודים ובספרים, כדי שלמרות כל מה שעברנו, אוכל להביא את השינוי למשפחתי.

סיימתי את בית הספר היסודי בציונים טובים. למרות שלא הייתי הראשון בבית הספר שלי, אני גאה לספר שהייתי בין עשרת התלמידים המצטיינים של בית הספר. אך לא היתה לי תקווה ללמוד בתיכון, כי לא יכולנו לשלם את שכר הלימוד. ואז אלוהים האיר מאורו עלינו, וקיבלתי מילגה ללימודים בתיכון מפרוייקט Come True. המילגה כיסתה את שכר הלימוד שלי ודאגה לכל צרכי במהלך לימודי בתיכון, ועל כך אהיה אסיר תודה לנצח. הלימודים באוגנדה עזרו לי מאד – התאחדתי מחדש עם כמה מחברי הילדות שלי, והחוויה גם עיצבה את תפיסת העולם שלי.

סיימתי את לימודי התיכונים בשנה שעברה, וכעת אני לומד באוניברסיטה במסגרת פרוייקט הבוגרים האקדמי של ביקם. אני מתכוון לפתח קריירה בתחום בריאות הציבור, ואני מאד שמח שקיבלתי את ההזדמנות הזו מהארגון הנפלא הזה. אני מקווה שיום אחד אוכל לתרום לקהילה בדיוק כפי שאני עצמי קיבלתי את ההזדמנות הזו.